Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 235. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 2-го ГРУДНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 2, 1976 No. 235. VOL. LXXXIII

УКРАЇНСЬКИЙ БОСТОН ВІДЗНАЧИТЬ РІЧНИЦІ 200- І 100-РІЧЧЯ

Бостон (О. Щ.). — Грудень 1976 року — це „Український місяць" в Бостоні в рамках „Фестивалю Бостонія", який влаштовують місцевий Український Комітет „Фестиваль Бостонія", Бюро Культурних Справ Мейора Бостону та Український Науковий Інститут Гарвардського Університету. Ціллю „Українського місяця" є належно відзначити 100-річчя українського поселення в ЗСА та насвітлити вклад українців у розбудову ЗСА, а зокрема в Массачусетс і в Бостоні.

2-го до 5-го грудня науково конференція-симпозіюм „Український Досвід у ЗСА". Конференцію влаштовує Український Науковий Інститут Гарвардського Університету з участю біля 20 українських і не-українських науковців, які розглянуть різні аспекти української іміграції в ЗСА. 2-го грудня о год. 4-ій по полудні в приміщенні УНІГУ, Кембридж, Мас., доповідь виголосить д-р Павло Р. Магочі. 3-го грудня о год. 3-ій по полудні у Форум Рум, Лямонт лайбері, Гарвардський університет, доповіді виголосять проф. Оскар Гендлін і д-р Мирон Куропась. В год. 8-ій вечером того дня в Бойлстон авдиторіюм відбудеться „Вечір української культури", з участю Славка Новицького, Оксани Городиської-Грабович, Марії Магочі та окремий виступ актора Джека Пеленса-Палагнюка.

В суботу, 4-го грудня, конференція відбудеться в Бостон Публік Лайбрері, Каплей Сквер, Бостон, розпочинається в год. 10-ій рано. Доповіді виголосять: Філіп МкНіф та професори: Богдан Procько, Павло Р. Магочі, Любомир Винар, Едвард Касинець, Всеволод Ісаїв, Ричард Реноф, Василь Маркусь, Мирослав Лабунька. В год. 7-ій вечором того дня відбудеться бенкет в Роупс Грей рум, Гарвард Лов Скул, господарями якого є проф. Омелян Пріцак і д-р Павло Р. Магочі. Доповіді виголосять професори Ігор Шевченко і Майкел Новак.

5-го грудня конференція розпочинається в год. 1-ій по полудні в приміщенні УНІГУ, Кембридж, з доповідями професорів: Богдана Струмінського, Омеляна Пріцака, Григорія Грабовича і Леоніда Рудницького. В год. 4-ій по полудні в Сендерс театрі буде скрипковий рецитaль проф. Євгена Гратовича.

Додатково УНІГУ запляновує ряд інших доповідей, які відбуватимуться в приміщенні УНІГУ в Кембрідж о год. 4-ій по полудні: 7-го грудня буде доповідь Михайла Бажанського; 9-го грудня доповіді виголосять д-р Андрій Турчин і Патриція Ойклер; 11-го грудня о год. 2-ій по полудні доповідь Михайла Бажанського; 14-го грудня будуть доповіді д-ра К. Каса Кальби і проф. Річарда Палмера; 16-го грудня доповідатиме мгр Едвард Касінець.

Телевізія і радіо. В суботу, 4-го грудня о год. 7:00 вечором і в неділю, 5-го грудня, о год. 12:30 по полудні, телевізійний канал ч. 5, WCVB-TV, передасть півгодинну програму, в рамках „Бостон Легасі", про життя української громади в Бостоні.

Неділю, 5-го грудня, українська радіопрограма, яка передається кожної неділі з радіовисильні WUNR від год. 5:30 до 6:30 вечором, передасть одногодинну програму.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Українці в новому складі Все-Канадської Ради Багатокультурности

Вінніпег (КУК). — Дня 14 листопада 1976 тут, на запрошення міністра багатокультурности Дж. Мунро з Оттави, Централя КУК була господарем пресової конференції, на якій міністер Дж. Мунро офіційно проголосив новий склад Все-Канадської Ради Багатокультурности, до якої від українців Канади входять: д-р М. Р. Лупул з Едмонтону, д-р П. А. Кондра з Вінніпегу, проф. В. Тарнопольський і М. Плавюк, оба з Торонта і д-р Р. Олійник з Монтреалю.

Що Екзекутиви цієї Все-Канадської Ради Багатокультурности міністер Дж. Мунро покликав наступних осіб: президент — П. Боса з Торонта, заступники президента — д-р М. Р. Лупул з Едмонтону і пані С. Друїн з Квебеку, і як голови Регіональних Рад: Г. Коглер — Британська Колюмбія, д-р Р. Вогт — район прерій, Т. Гліста — Онтаріо, С. Гейс — Квебек і Дж. Гіс — атлантійські провінції.

Після пресової конференції, Централя КУК гостила обідом нову Екзекутиву Все-Канадської Ради Багатокультурности враз з представниками провінційного і федерального урядів не чолі з міністром Дж. Гей. Під час цього обіду від Централі КУК представлено міністрові Мунро короткий меморандум, в якому з'ясовано наступні вимоги від українців Канади:

— Крайової координації програми багатокультурности при обсаді відповідного персоналу на чолі з окремим асистентом заступника міністра, відповідального за справи багатокультурности;

— Підвищення бюджету на фонд багатокультурности, а зокрема на підготовку матеріялів для навчання неофіційних мов, а в тому і української мови, і

— Включення у програми СіБіСі сталих програм, які віддзеркалювали б багатокультурний характер Канади, виживаючи мов більших національних груп Канади, які дотепер ограничено лише до мов ескімосів і індіян, поза офіційними мовами англійською іфранцузькою.

ЮНЕСКО відложило резолюцію в справі свободи преси

Найробі, Кенія. — У понеділок, 29-го листопада, конференція ЮНЕСКО (Організації Об'єднаних Націй в питаннях освіти, науки і культури), під натиском держав вільного світу відложила на принаймні два роки остаточне рішення в справі контроверсійної резолюції щодо урядової контролі над пресою та іншими засобами масової інформації. Представники ЗСА та інших держав Заходу протестували проти однієї постанови резолюції, яка заявляє, що „держави є відповідальні за діяльність в міжнародній сфері всіх засобів масової інформації під їх юрисдикцією".

Держави вільного світу твердять, що ця резолюція, внесена Білоруською ССР, фактично пропонує, щоб міжнародна спільнота постановила, що уряд кожної держави має повну контролю над збиранням і розповсюдженням інформації чужинецькими журналістами, а це, на думку Заходу, довело б до того, що уряди держав одержали б „право" не допускати, або депортувати із своїх країн будь-якого закордонного кореспондента, якого вважали б „небажаним".

Брежнєв закликає Картера приспішити договір щодо обмеження зброї

Москва. — У вівторок, 30 листопада, генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв публічно закликав новообраного президента Джіммі Картера прикласти всіх зусиль, щоб довести до якнайшвидшого підписання нового договору між ЗСА та ССР в справі обмеження стратегічної атомової зброї. Він теж заявив, що торговельні зв'язки між обома країнами можуть поліпшитися тільки тоді, коли Конгрес ЗСА перестане старатися пов'язати надання торговельних кредитів і митних пільг з питанням вільнішої еміграції з ССР. Брежнєв промовляв на бенкеті Торговельної та Економічної Ради ЗСА та Совєтського Союзу, який відбувся в Кремлі і на якому були присутні коло 150 чільних американських бизнесменів, приблизно 100 голів совєтських індустріяльних підприємств, ряд членів американського уряду, включно із секретарем скарбу Вілліямом Саймоном, та совєтські урядовці. У вівторок розпочалися річні наради Торговельної та Економічної Ради ЗСА-СССР, створеної три роки тому, і секретар Саймон виголосив вступну промову, бо є почесним директором цієї організації.

Брежнєв у своїй промові закинув теперішньому урядові президента Джералда Форда, що він навмисно зволікав із підписанням нового договору в справі обмеження зброї з уваги на виборчу кампанію, але Картер тепер не має причини зволікати і тому повинен приспішити цю справу. ЗСА натомість твердять, що підписання нового договору натрапило на труднощі тому, що виникли суперечності відносно питання чи зараховувати один рід совєтського бомбовика та один тип американського літака до стратегічної зброї.

Щодо торговельних зв'язків між ЗСА та СССР, Л. Брежнєв сказав, що Совєтський Союз таки повинен одержати статус „упривілейованої держави" в торговельних справах, бо така „необмежена торгівля" принесе користь для обох держав, твердячи, що через старання сенатора Генрі Джексона та інших законодавців, які в 1974-му році пов'язали справу поліпшення торговельних зв'язків із питанням вільнішої еміграції із СССР, Америка втратила коло 2 мільярдів долярів в торгівлі із Совєтським Союзом. Брежнєв заявив, що жадна економічна пресія із зовні не змінить політики Совєтського Союзу та не послабить економічного розвитку СССР.

Секретар скарбу Саймон відбуде нараду у Москві

Вашінгтон. — Білий Дім поінформував, що секретар скарбу Вілліям Е. Саймон і ряд інших урядовців у вівторок, 30-го листопада, візьмуть участь у відкритті річних нарад Торговельної та Економічної Ради ЗСА та Совєтського Союзу, на яких секретар Саймон має виголосити вступну промову, бо є почесним директором цієї Ради. Ця організація була створена 3 роки тому і складається із приблизно 200 чільних американських бизнесменів і коло 100 голів совєтських індустріяльних підприємств.

Секретар Саймон у вівторок рівнож плянує відбути зустріч із совєтським міністром закордонної торгівлі, Ніколаєм Патоличевом, і того самого дня відлетіти з Москви до Мехіко Сіті на інавгурацію нового мехіканського президента Хозе Лопеза Портійо. Речники Білого Дому заявили, що Саймон говоритиме з Патоличевом „дальший розвиток торгівлі між ЗСА та СССР", бо та торгівля дуже зросла протягом останніх кількох років. Тоді, коли в 1972-му році торгівля становила 638 мільйонів долярів, то в 1975 році — виносила 2.09 більйона долярів.

Европейський Спільний Ринок підкреслює економічну важливість ЗСА

Гага, Голляндія. — У вівторок, 30-го листопада, лідери держав Европейського Спільного Ринку, закриваючи свою дводенну конференцію, ствердили, що „европейська єдність" не може стати реальністю аж поки не буде економічного відродження та зазначили, що в цьому економічному відродженні важливу ролю мусить відіграти Америка. З уваги на те, конференція вирішила відбути нараду з Джіммі Картером недовго після його інавгурації на президента ЗСА 20-го січня наступного року.

Розпочались совєтсько-китайські переговори

Пекін. — У вівторок, 30-го листопада ц. р., розпочались перервані 18 місяців тому совєтсько-китайські переговори, які мають за завдання не тільки полагодити прикордонний спір між Совєтським Союзом і Китайською Народною Республікою, але також обговорити справи поліпшення загальних відносин між обома країнами. Совєтську делегацію очолює заступник міністра закордонних справ Леонід Ф. Ільїчев, якого вміймово тепло вітав на летовищі заступник прем'єр-міністра КНР Ю Чан. Ільїчев, який вже раніше вів переговори з китайцями, надіється, що йому поталанить тим разом зрушити переговори з мертвої точки, бо до влади в Китаю прийшли тепер нові люди, а сам голова Компартії Китаю Гуа Куо-фенг, який перебрав це становище по смерті Мао Тсе-тунга, схильний переговорювати не тільки з СССР, але також з іншими країнами, щоб поправити економічну ситуацію Китаю.

ВЕЧІР ПОЕЗІЇ І ПІСНІ В ІРВІНГТОНІ

В неділю, 12-го грудня 1976 р. о год. 4-ій по полудні у залі УНДому відбудеться Вечір поезії і пісні, у якому беруть участь поети: Володимир Біляїв, Микола Щербак і Андрій Чировський. У вокальній частині програми співатиме відновлений квартет „Каравана" під керівництвом Михайла Шкварка, акомпаніює Христя Закаляк.

Цього ж дня о год. 2-ій по полудні Асоціяція Діячів Української Культури (АДУК), відділ Північного Ню Джерзі, що улаштовує цей Вечір відбуде свої 6-ті річні загальні збори.

В УКРАЇНІ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ БУВШИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

Вашінгтон (УІС „Смолоскип"). — Вашінгтонська Група Сприяння Гельсінським Домовленням в Україні одержала Документ ч. 6, який підготовили Л. Алексеєва, А. Гінсбург, М. Ланда, Ю. Орлов і А. Шаранський з московської ОГС (Громадянська Група Сприяння Виконанню Гельсінських Домовлень в СССР). Документ цей під заголовком „Про положення бувших політв'язнів в СССР" майже в цілості присвячений українським політв'язням, які були звільнені в останніх роках і яких дальше переслідують власті. В Документі детально представлено справу Івана Кандиби (народжений в 1930 р. на Підляшшю) з Групи Левка Лук'яненка, який був засуджений на 15 років ув'язнення в 1961 р. за спробу зорганізувати Українську Робітничо-Селянську Спілку (УРСС), яка стояла на легальних позиціях і змагала за створення самостійної України мирним шляхом. І. Кандиба вже після звільнення став членом Київської Групи Сприяння Виконанню Гельсінських Домовлень на Україні. До цієї Групи, яка була створена 9 листопада в Києві, крім нього належать також: М. Руденко — голова, Н. Строката, ген. П. Григоренко, Л. Лук'яненко, О. Мешко і О. Бердник.

Документ ОГС ч. 6 доказує, що звільнених політв'язнів дальше протизаконно дискримінують в СССР, не дозволяючи їм жити в столицях республік, Москві, Ленінграді і майже в жадному з більших міст Совєтського Союзу. Ці ограничення були введені в життя ще в сталінські часи і вони досі не змінені, а навпаки, в 1966 р. доповнені постановою про адміністративний нагляд за тими особами, які в місцях позбавлення свободи „не стали на шлях виправлення", тобто не змінили своїх переконань. В Документі пишеться:

„Заборона на свобідний вибір місця прожитку після звільнення для політичного в'язня являється продовженням кари за переконання. Багатьох політв'язнів, незадовго до закінчення строку покарання нахиляють просити помилування, цебто визнати злочинними ті дії, за які вони були засуджені: висловити покаяння. Якщо політв'язень погодиться на це, його звільняють як помилуваного, і це міняє статус на свободі: він може сам вибирати собі місце прожитку, його не ставлять під адміністративний нагляд і, як правило, йому не роблять перешкод при влаштуванні на роботу".

Документ ч. 6 доказує, що сама влада порушує постанови Ради Міністрів СССР. Згідно з такою постановою від 28 серпня 1974 р., розділ „з", точка 1 — особи звільнені з місць позбавлення свободи мають повертатись „на житлову площу, яку займають члени їхніх сімей або рідня, з якою вони проживали до засуду". В Документі говориться, що випадки з Надією Світличною і Іваном Кандибою є прямим порушенням цього закону. Про них пишеться:

„Саме так представляється справа у Івана Кандиби („зрада батьківщини", строк 15 років) і у Надії Світличної („антисовєтська агітація і пропаганда", строк — 4 роки таборів суворого режиму). Кандиба був заарештований в 1961 р. у Львові і там живе його 75-літній батько й інші близькі родичі. Надія Світлична хотіла вернутися в Київ, де вона жила до арешту з сім'єю брата і зі своїм малолітнім сином. Обидвоє вони вийшли з таборів в 1976 р., тобто після введення в силу постанови Ради Міністрів „Про декотрі правила прописки громадян". Але ім не вдалося поселитися там, де вони хотіли".

В Документі наводиться повний текст секретної точки ч. 5 цієї ж постанови РМ СССР, яка ніколи не була оприлюднена і згідно з якою всім непокаяним політв'язням забороняється жити у великих містах. Дальше Документ з'ясовує справу І. Кандиби:

„Іван Кандиба, який ще в таборі прочитав опубліковану частину постанови, був певен, що буде жити в рідному місті разом з батьком

(Закінчення на стор. 4-ій)

Молоді журналістки одержали стипендію СУЖА

Ню Йорк (СУЖА). — Управа Спілки Українських Журналістів Америки, згідно із своїми намаганнями заохотити молодих журналістів до студій і писання в українській мові, приділила на шкільний рік 76-77 дві стипендії по 250 долярів двом молодим студенткам журналістики, які відповідали вимогам СУЖА.

Стипендистками СУЖА є Христина Марія Дигдало з Детройту, студентка 4-го року Мічігенського університету, яка студіює журналістику і телевізійну продукцію, та Ксеня Одежинська з Філядельфії, що студіює на Університеті Темпел журналістику та соціологію, вибираючи собі як головне завдання студії над етнічною пресою.

Обидві стипендіянтки закінчили з відзначенням Школи Українознавства, належать до Українського Пласту і дописують до української преси, а К. Одежинська є також членом редакційної колегії молодечого журналу „Юнак".

Працівники „Голосу Америки" домагаються більшої свободи

Вашінгтон. — В понеділок, 29 листопада ц. р. група працівників урядової радіостанції „Голос Америки", яка передає свої авдиції різними мовами, в тому числі мовами поневолених Москвою народів, виступила з пропозицією, щоб цю радіостанцію ізолювати від впливів Інформаційної Служби ЗСА і від Державного департаменту. В петиції, яку ініціятори протесту розіслали усім працівникам до підпису і яку пізніше вони маміряються вручити Конгресові і новій Адміністрації Джіммі Картера, говориться, що радіостанція „Голос Америки" повинна мати більше свободи у підборі програм. Ініціятивна група вважає, що петицію підпишуть майже усі співробітники.

Традиційний Баль Преси відбудеться 29-го січня 1977 р. у Філядельфії

Філядельфія. — Діловий Комітет Балю Преси інформує: уже від п'яти років Фінансова Комісія СФУЖО враз із Спілкою Українських Журналістів уряджують у Філядельфії Балі Преси, які щораз то більше стають популярними з огляду на їхнє глибше значення. Не йдеться тут лише зарепрезентувати зовнішню красу кандидаток на кралю і князівен, але в парі з цим видвигнути їхні духові надбання, знання рідної мови, особливі таланти, головно підшукати і звернути увагу на журналістичні зацікавлення та дати їм признання за працю над собою.

Нашу інтенцію зрозуміли дуже добре кандидатки на кралі, бо число їх більшає і одна не хоче бути гіршою від другої.

Баль преси відбудеться 29 січня 1977 р. у Бенджамін Франклін готелі у Філядельфії. Для його підготовки і успішного переведення покликано Діловий Комітет Балю Преси під головуванням (вже вп'яте) голови фінансової Комісії СФУЖО і його ініціяторки п-ні М. Харини, від СУЖА його голови ред. О. Кузьмович, заступниця голови п-і Л. Чайковська. Секретаріят доручено п-і С. Бернадин, а до нього входять п-і М. Галій і М. Романенчук. Комісію преси і інформації очолила п-ні В. Ценко. Комісію організаційно-бенкетову п-і М. Харина. Комісію фінансів п-і Л. Чайковська, Комісію для вибору кралі і князівен п-і Х. Семчук. Головою господарської Комісії стала п-і Т. Ганушевська.

Жюрі прамюватиме в складі: ред. Василь Тершаковець — голова, ред. Ігор Длябога, мгр Уляна Дячук, мисткиня Наталія Стефанів й інж. Лев Яцкевич.

На майстрів церемонії запрошено ред. Ольгу Кузьмович, Христю Сеник і мгр Юрія І. Павлічко.

З Комітетом Балю Преси співпрацюватимуть редактори: д-р Анна Бойцун і д-р Василь Верган.

Молоді артисти пописуватимуться під час Музичного Матіне в Ню Йорку цієї неділі

Ню Йорк. — Три молоді аспіранти музичного, сценічного і вокального мистецтва виступлять в цю неділю, 5-го грудня, тут в Українському Інституті Америки, 2 Іст 79 вул., в рамках традиційного Музичного Матіне, що його кожного року влаштовує 72-ий Відділ Союзу Українок Америки. Ціллю цієї імпрези є дати можливість молодим українським талантам виступити перед українською публікою.

В цьогорічному матіне, яке заплановане на 3-тю год. по полудні, виступлять: Андрій Бачинський, 11-літній піяніст, який виконає твори Шопена, Бетговена, Шуберта, Ліста і Лисенка; молода актриса Наталка Чума, яка виступить з речитативом вибраних творів українських письменників і поетів; і Ярослава Штинь, сопрано, студентка третього року музичної школи при Янгставнському стейтовому університеті в Огайо, яка виконає композиції Стеценка, Моцарта, Рорена, Форе і Вольфа.

Наталка Чума

А. Богачевський є відзначуючим стипендистом Менгеттенської музичної школи.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Сі-Ай-Ей в 1956-му році вишколювало партизанів для Східньої Европи

Вашінгтон. — Джеймс Енгелтон, колишній шеф спеціяльного відділу контррозвідки в Центральній Розвідчій Агенції (Сі-Ай-Ей), в недавньому інтерв'ю повідомив, що в 1956-му році, коли на Захід продістався текст таємної промови Нікіти Хрущова про злочини Сталіна, Сі-Ай-Ей розпочало інтенсивний військовий вишкіл добровільців з Мадярщини, Польщі, Румунії та Чехо-Словаччини з метою висилання тих груп до країн їхнього походження, бо передбачалося, що в тих країнах можуть вибухнути повстання, викликані засудженням сталінського терору Нікітою Хрущовим.

Енгелтон поінформував, що тодішній директор Сі-Ай-Ей, Еллен Доллес, доручив американській розвідці за всяку ціну роздобути текст промови Хрущова, виголошений на 20-му з'їзді компартії Совєтського Союзу в лютому 1956-го року, бо вважав, що ця промова може стати сильною зброєю в поборюванні світового комуністичного руху. Після одержання тексту промови, деякі працівники Сі-Ай-Ей хотіли використати її для скріплення антисовєтських рухів в східньоевропейських країнах, але вважали, що текст треба задержати в таємниці аж до часу, коли закінчиться військовий вишкіл добровольців з Мадярщини, Польщі, Румунії і Чехо-Словаччини, щоб можна було перекинути ті партизанські групи до тих країн, якщо там вибухнуть б антисовєтські повстання. Однак — сказав Дж. Енглетон — президент Двайт Д. Айзенгаер, державний секретар Джон Фостер Доллес і директор Сі-Ай-Ей, Еллен Доллес, вирішили оприлюднити текст промови Хрущова, передаючи його „Ню Йорк Таймсові", ще заки добровільці закінчили свій вишкіл і тому коли в Польщі, Мадярщині та Румунії таки почалися заворушення, то ЗСА не могли післати цих добровільців на підсилення цих антисовєтських рухів.

Енглетон вважає, що американський уряд тоді зробив помилку, поспішившись із оприлюдненням тексту промови Хрущова. Він також поінформував, що ці групи добровільців були розв'язані в 1958-му році, на доручення Білого Дому, що викликало велике розчарування серед самих добровільців і багатьох працівників Сі-Ай-Ей.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

СТРАШНА ДІЙСНІСТЬ

Численні листи з України, розповіді туристів і свідчення людей з-посеред т. зв. третьої еміграції говорять про дійсно страшну дійсність на нашій Батьківщині і нестерпні політичні, культурні й економічні умовини, що їх створили для нашого народу совєтсько-російські окупанти у довгому процесі ведення русифікаційної політики і тотального наступу на кожний прояв українського національного життя. При тому терор окупанта — шикани, звільнювання з праці, застрашування, викликування ,,на розмови'' до приміщень КГБ, закриті суди, покарання на довгоречинцеві ув'язнення і заслання у віддалені області СССР, це щоденне явище, як щоденним явищем є експлуатація українського народу комуно-російськими імперіялістами, грабунок нашої землі, нищення культури, наступ на українську провідну верству і насильне насаджування ,,совєтської'', а насправді російської культури тощо.

Перфідія окупанта у способах і засобах поневолення — безмежна. Для запоморочення мас там видаються тисячі різних пропагандивних видань, цілком позбавлених українського змісту; будується нові школи, але в них все більше і більше мовою навчання є російська мова; приймається на університети студентів з азійських і африканських держав, але обмежується число місць для автохтонів, зокрема свідомішого елементу з-посеред української молоді; видається багато шкільної літератури для початкових і середньо-технічних шкіл, але в Києві й інших містах важко купити український буквар та інші підручники; говориться про культ Т. Шевченка, але за деклямування його віршів і за публічну прославу його пам'яті садажують до в'язниць.

Приклади можна б наводити в безконечність, але й цих вистачить для зроблення висновку, що совєтсько-російські окупанти поводяться на нашій землі, як у себе в хаті з типовою пихою ,,іберменша''. Москва надіється, що їй вдасться знищити не так фізично, як духово великий український народ і влити його у велике ,,російське море'', знищивши при тому нашу тисячолітню культуру, внутрішні ознаки самобутности, плекану довгими віками християнську цивілізацію і традицію а відучити українську людину стояти на власних ногах.

Ось такий понурий образ кидається у вічі кожному, хто має можливість спостерігати страшну дійсність в Україні.

Однак, не зважаючи на трагічний стан, у якому знайшлася Україна, немає підстав до зневіри чи надто песимістичних висновків. Народ бо тільки тоді фізично і духово вмирає, коли він вже не здібний ставити спротиву загарбникам. У випадку України такої загрози немає, поки ведеться, хай і тиха, боротьба українських борців за волю проти окупантів, поки існує спротив у будь-якій формі, поки жевріють такі живі смолоскипи, як Валентин Мороз, Євген Сверстюк, Вячеслав Чорновіл, Ігор Калинець, Юрко Шухевич та сотні інших, які, немов ті морські маяки, освічують шлях спротиву, шлях боротьби і шлях національного відродження українського народу до волі і незалежности. Вони, а не насаджені Москвою щербицькі і інші вислужники, матимуть колись останнє слово на суді історії.

КРАЩІ ПЕРСПЕКТИВИ

Хоча покищо нема виглядів, щоб в найближчому майбутньому дійшло до тривалого миру на Близькому Сході, то деякі події дають підставу надіятися, що таки заіснували кращі перспективи на послаблення загостреного стану між Ізраїлем і арабськими державами.

Єгипетський президент Анвер ель-Садат кількакратно заявив американським законодавцям, які відвідували Каїр, що він та інші помірковані лідери арабських країн готові підписати мирний договір з Ізраїлем у Женеві, зазначуючи, що араби тепер не ставлять ,,жадних передумов'' для початку переговорів.

Безперечно, що можна сумніватися, чи дійсно араби вже тепер готові підписати мир без жадних передумов, бо кілька днів тому Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй схвалила резолюцію, підтриману арабськими і комуністичними державами, як рівнож країнами ,,третього світу'', яка зазначувала, що ,,права палестинських арабів'' мусять бути привернені їм навіть перед тим, заки дійде до загального миру на Близькому Сході. Проте, хоча арабські держави підтримували цю резолюцію, то в той самий час Палестинська Визвольна Організація (ПВО), яка донедавна ще мала майже повну підтримку Єгипту, Сирії та Іраку, тепер стає все більше ізольованою від поміркованих кіл у тих та інших арабських країнах. Недавно Арабська Ліга, членами якої є майже всі арабські держави, постановила обмежити збройну діяльність ПВО та вирішила надати Сирії тимчасовий мілітарний протекторат над Ливаном, де вже довгий час триває громадянська війна і в якій важливу ролю досі відігравала саме Палестинська Визвольна Організація, яка старалася здобути там надмірні впливи.

Послаблення впливів ПВО повинно спричинитися до дальшого відпруження між Ізраїлем і арабськими державами. Це не значить, що палестинським арабам не повинні бути запевнені національні, політичні, культурні та інші права, але треба ствердити, що ПВО своєю терористичною діяльністю на території Ізраїля та таких сусідніх арабських держав, як Йорданія, Ливан і Сирія, часто перешкоджала старанням встановити більш стабільні умовини на Близькому Сході, які в майбутньому могли б довести до дійсно тривалого миру в тій частині світу.

Проте, не тільки більш примирливі заяви єгипетського президента Садата та послаблення впливів Палестинської Визвольної Організації сприяють кращим перспективам на мир на Близькому Сході. Послаблення впливів Совєтського Союзу на тому обширі, який досі використовував арабсько-ізраїльський конфлікт для своїх власних експансіоністичних плянів також створює сприятливішу атмосферу для полагодження конфлікту шляхом переговорів. Вже факт, що колись найбільш запеклий ворог Ізраїля, Сирія, де донедавна ще були поширені сильні впливи Москви, тепер переговорює з Ізраїлем в справі розташування військ обох держав на ливанському кордоні, вказує на те, що таки заіснували кращі перспективи замирення на тому важливому обширі світу.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Ярослав Курдидик

МОСКВА, ГАВАНА І ПАНАМА

У західніх політичних колах виробляється така опінія, що коли наш майбутній президент, Джіммі Картер, не знайде розв'язки проти підсиленого ,,московського господарювання'' в Гавані, начебто у себе дома, а дальше, — якщо не займе якогось рішучого становища відносно кризи, яка постала в зв'язку з Панамським Каналом, то вкоротці після його інавгурації готові вибухнути відразу аж дві ,,годинникові бомби'' в цьому караїбському обширі. Знавці цих обох країн побоюються, що відсування розв'язки цих двох проблем може прийняти форму міжнародного засягу.

Щоби краще зрозуміти, які зміни заіснували в Кубі, вистане проаналізувати останнє десятиріччя цієї країни. В 1967 році Кастро потерпів найбільшу невдачу своєї стратегії у т. зв. ,,посиленій революції'', коли то Ернестові ,,Че'' Ґеварі не вдалося проявити, що, мовляв, Куба може навіть своїми власними силами без сторонньої збройної допомоги створити аж ,,декілька В'єтнамів'' у Південній Америці. В тому ж часі ,,геройськість Кастра'' виявилася і закінчилася ,,звичайним революційним блефом'', а його економіка попала у такий хаос і безвихідну кризу, що навіть 500 мільйонів кожнорічної совєтської допомоги виявилися абсолютно недостатніми.

Москва вирішила на свій лад використати повністю цей ,,провал'' Кастра і поставила вимоги повної політичної капітуляції Кастра, або, іншими словами, — цілковитого і беззастережного підпорядкування Гавани Москві. Перша дія розпочалася від вимоги, щоби ДГІ (Дирекціон Генераль де Інтеліґенція) перейшла під команду генерала з КГБ, який з того часу сидить поруч кубинського команданта ДГІ у Гавані. Зі своїм совєтським штабом, зложеним із 50 членів, кагебівський генерал кермує всіми відділами і плянами ДГІ. Москва зуміла теж виелімінувати всі впливи кубинського уряду та його економіки. Сьогодні коло 8 тисяч росіян засіли дослівно у всіх міністерствах і підприємствах, а комуністична партія Куби виконує точнісінько таку саму ролю, яку виконує комуністична партія ,,незалежної радянської України'', що в ній Москва потягує членів компартії за мотузки і приказує їм виконувати ролі слухняних паяців.

З доручення Москви військові інструктори з Куби, Чехії і Совєтського Союзу тренують і дальше палестинських терористів в Ливані, а крім палестинців прибули туди в останньому році ще додаткові ,,червоні революціонери'' з Японії, Західньої Німеччини, Ірану та з інших арабських держав. Минулого літа совєтські вантажні літаки перевезли 750 кубинських летунів, вояків і техніків до їхнього центрального табору у Бербера, Сомалія, де вони повністю співдіють із 3500 совєтськими вояками. Кубинці літають джетовими бойовими літаками, становлять частину ракетної обслуги і підготовляють окремі підпільні групи для підривних дій у Ємені і Етіопії та підорганізовують ,,кадри для визвольних війн'' в Омані й Джібутті та взагалі в Перській затоці, крізь яку перепливають всі достави нафти до Західньої Европи та Японії.

Від 1970 року діє в Арґентині ,,Революційна Народна Армія'', яку повністю підтримує Куба, очевидно із доручення Москви. Ця армія веде терор проти будь-якого правопорядку в цій країні, веде боротьбу проти війська і поліції, а за викуп схоплених чужинців на різних провідних становищах видістала 84 міл. долярів.

Починаючи від січня 1975 року совєти почали доставляти зброю т. зв. ,,визвольному фронтові'' в Анґолі, а коли цієї зброї усіх родів призбиралось стільки, що нею можна було вивінувати три повні змоторизовані дивізії, вони перекинули туди, здебільша летунськими транспортами, 15 тис. кубинських вояків, які були повністю обізнані з тим, як обслуговувати всю цю модерну совєтську зброю. Тепер така сама дія розпочалася із доставою совєтської зброї до Мозамбіку з тим розрахунком, щоб у відповідному часі перекинути туди кубинців із Анґолі і розпочати наступ проти Родезії, а згодом продовжити таку саму підривну дію проти Південно-Африканської Республіки.

Від 1969 року майже 3 тисячі молодих ,,американських радикалів'' відвідали Кубу, як члени т. зв. ,,Венцемерос Бриґади''. Вони дали багато свого часу при зрізуванні цукрової трощі, будуванні нових шкіл і шпиталів, але головним завданням для цих наївних (і ненаївних) фанатиків була їхня індоктринізація. Мета Москви тут зовсім проста і наглядна — використати їх колись у майбутньому, як нелегальних шпигунських агентів і терористів, що у відповідний момент повинні включатися в активну бойову діяльність і не конечно... в Африці.

Ще далеко до президентських виборів американська розвідка устійнила і намагалася перестерегти уряд, що військовий диктатор Панами, Омар Торріхос, мусить проявити якогось роду задовільну розв'язку конфлікту Панамського Каналу в наступному році, а на випадок, коли б це йому не вдалося, він стане перед загрозою, що його усунуть ,,ліві ребеліянти'', яких з усієї сили підтримує Куба, або точніше — Москва посередньо через Гавану.

Знавці твердять, що справа Каналу має незвичайно емоційне підґрунтя і відібрання його від ЗСА підтримує подавляюча більшість панамського населення. Чимало дуже поважних коментаторів побоюються, що справа незадовільної розв'язки Панамського Каналу готова перетворитися для ЗСА у незвичайно скомпліковану проблему, коли зважити, що всі без вийнятку держави Південної Америки підтримують Панаму у її домаганні змінити дотеперішній стан американської контролі. Західня преса Европи завважує не без слушности, що Москва намагається з усієї сили, при підтримці своїх сателітів і держав т. зв. ,,третього світу'', перетворити справу Панами у ,,своєрідний символ американського колоніялізму''.

А з другого боку, майже в тому самому часі реторична кампанія Рональда Реґена зробила із Панамського Каналу теж одно із дуже емоційних питань Америки. У консервативних колах не лишень республіканців, але теж і демократів із дуже поважними впливами в Білому Домі не перестає нуртувати погляд, що, мовляв, ЗСА мусять продовжувати окупацію зони Каналу з уваги на її стратегічну важливість, без огляду на будь-який ризик і його наслідки.

Марія Римська

МІЖ ПЕКІНОМ І КРЕМЛЕМ

I

У зв'язку зі смертю Мао Тсетунга у світовій пресі, а нашій особливо, писалось багато про можливість порозуміння і співпраці між двома комуністичними потугами, що, очевидно, було б дуже загрозливе для цілого світу, а й небажане для нас. В основі такого вашого побоювання є ідеологічний підхід до москво-китайського конфлікту, мовляв, вони комуністи, капіталістичний Захід є їх спільним ворогом, то піти їм взаємно на уступки і створити об'єднаний фронт буде не так важко. Той ідеологічний підхід є впливом незрозуміння дійсних суперечностей між СССР і Китаєм. Конфлікт між Москвою і Пекіном — це зудар двох ворожих націоналізмів, а з досвіду знаємо, що примирення між націоналізмами не таке легке.

Китайці від віків дивляться на росіян, як на варварів-імперіялістів, що наїхали з півночі на їх землі, загарбали від них, використовуючи їх внутрішню слабість, їх найцінніші території і, хоч говорять про братерство пролетаріяту, ні не думають направити тієї кривди, яку їм заподіяли царі Кремля впродовж останніх трьох сторіч. Західні капіталісти-імперіялісти повернули їм те, що від них загарбали; а ,,брати''-комуністи не то, що не думають направити заподіяну їм московськими царями кривду, але ще посягають по супремацію над ними і арогують собі право верховоди над ними в подібний спосіб, як вони контролюють цілу Східню Европу.

Доки жив Мао, було ясно, що Китай не піде на порозуміння з Кремлем. Мао вважав себе виразником і пророком ,,правдивого'' чистого марксизму, і китайці, де могли, підкреслювали експлуататорський, немарксистський характер кремлівського режиму. Непевність ситуації заіснувала після смерти Мао. Було побоювання, що до влади може прийти фракція, прихильна Москві, і тоді ціла триангулярна політика Заходу, так вдало використана Кіссінджером, могла б провалитись, і небезпека для цілого Заходу була б дуже гостра.

Пройшли місяці в непевності. Хто стане наступником-пророком Мао, і чи насправді якась промосковська група не вуванням сотень кондоленційних телеграм і листів від усяких ми'' на чолі з Гуа Куо-фенґом і ,,радикалами'' під кермою дружини Мао — Чіянґ-Чінґ та її трьох поклонників. Різниці поглядів між тими двома фракціями були радше в ділянці внутрішньої політичної системи, чим зовнішньої політики, а супроти північного сусіда, зокрема ,,радикали'', були за продовжуванням політики Культурної Революції з 1966-1969 рр., завданням якої було забезпечити супремацію пролетаріяту і не допустити до наростання у країні нової просперуючої еліти, як то сталося у СССР. Вони базували розвиток могутности Китаю у його розбудові власними силами, відкидаючи запозичення модернізації зі Заходу. ,,Помірковані'' ж обстоюють конечність контактів із Західнім світом та приспішеної модернізації з уваги на небезпеку, головно з боку північного сусіди. Стабільність системи є їх основним постулятом, замість непевности і розгардіяшу, які були наслідком ідеї ,,перманентної революції''.

Китайська преса від смерти Мао була переповнена панегіриками в честь Мао, передруковуванням сотень кондоляційних телеграм і листів від усяких президентів, королів і лідерів комуністичних партій. Після встановлення Гуа Куо-фенґа новим лідером Китаю знову прийшла повінь славослов'я у його честь, так що ледве чи було в пресі місце на якісь зовнішньо-політичні енунціяції. Щойно в останніх тижнях та внутрішня метушня осілась, і преса знову піднесла дискусію над питаннями зовнішньої політики та найважливішого його сектора — промосковської.

У китайській пресі, як у московській: читаєш одну газету чи журнал, то немов би читав усі. Є чотири основні теми протикремлівської політики, які повторюються в китайській пресі, що їх китайський провід хоче втовкмачити в уми своїх громадян, а ще більше зовнішнього світу. Це є:

1. Фальш політики ,,детанту'';

2. Внутрішня слабість московського режиму;

3. Експлуататорський характер совєтської економіки; та

4. Московський імперіялізм.

Ці питання очевидно зазублюються, усе ж вони тягнуться червоною ниткою через усі енунціяції-викривання китайської преси. Коли порівнювати їх тон із такими ж енунціяціями за життя Мао, то стає ясним, що у наставленні Китаю до Москви нічого ні на йоту не змінилось, і зі змісту їх заяв виходить ясно, що прірва між Китаєм і СССР є так глибока, що ледве чи можна побоюватись якихсь змін.

Тема: фальш політики ,,детанту''

Єн Ку-пінг пише під наголовком: ,,Фальшиві барди миру'' таке у ,,Пекін Ревю'' з 12-го листопада ц. р.,: ,,Поширити детант на цілий земний ґльоб — це одна з принадних пісеньок Кремля. Але де існує детант у світі? Дійсність показує, що СССР є заанґажований у нагальну ривалізацію з другою надпотугою світу — ЗСА в Европі, на Близькому Сході, в Африці і в других районах. Совєтський Союз намагається контролювати продукуючі паливо райони Близького Сходу і Перської затоки, прискорює пенетрацію Південної Африки, намагається встановити свою контролю над морськими шляхами довкола Африки. Він уважає Японське море за совєтське озеро і дальше окупує північні острови Японії, встановивши там свої військові бази...'' ,,Фальшиві барди миру чваняться, що детант є взаємнокорисний... Але хто насправді користає? Незчисленні факти показують, що детант — це чортівський плян, що сприяє виключно совєтській експансії. Він запланований на те, щоб ослабити єдність Західнього світу, посіяти розбрат між народами Заходу та поглинути їх один по одному''.

,,Совєтський Союз промощує ідею детанту не на базі балянсу нуклеарних й інших мілітарних сил. А дієтся насправді ось що: перед 1963 роком припаси міжконтинентальних нуклеарних знарядців (СССР) не були навіть у відношенні половини американських припасів. До 1975 року Москва збільшила свої припаси нуклеарної брої 16-кратно. Згідно з інформаціями з Пентаґону, Совєтський Союз продукує річно 9 разів більше артилерійських знарядів, 6 разів більше воєнних кораблів, танків; і двічі більше підводних човнів і гелікоптерів, ніж ЗСА, та має в активній службі двічі більше війська, ніж ЗСА. Так, отже, СССР, замилюючи світові вічі міражами роззброєння, дуже інтенсивно роздуває вогонь під печами, де випалюється зброя''...

Совєтський Союз перевищує нині нацистівську Німеччину у гарячці воєнних приготувань Не можна легковажити дуже близької схожости між приготуваннями Гітлера до агресії і теперішніми приготуваннями Москви. Гітлер теж говорив, що він не має наміру нікого атакувати, а шукає тільки ,,запевнення миру для німецького народу''.

Подібні думки і прогнози висловлює кореспондент агенції Гсінгуа в статті: ,,Совєтська мілітарна загроза: реальність — не фантазія'' (,,Пекін Ревю'' з 8-го жовтня ц. р.), доводячи до відома читача деякі конкретні факти, що вказують на московські приготування до агресії. Називаючи Конференцію у Гельсінках конференцією ,,небезпеки'', а не безпеки, та впевняючи читача, що ця Конференція — це був другий ,,Мюнхен'', кореспондент пише таке: ,,Ледве місяць після конференції у Гельсінках Совєтський Союз випробував ракети через море Беренца з прицілом на північну Европу. В серпні ц. р. совєтські ракетні стрільні знову гуділи понад Беренцьким морем у напрямі Північної Европи. Під час 31-ої Сесії Генеральної Асамблеї ОН, коли Громико співав гимн в честь роззброєння, ракети втретє гуділи понад тим самим морем''...

(Закінчення на стор. 3-ій)

Владика Мстислав у Бразилії

Сан Паульо, Бразилія (С. Панок). В суботу 13-го листопада, прилетів з Ню Йорку до Сан Паульо в Бразилії Владика Митрополит Мстислав, якого зустріли на летовищі правлячий Південно - Американською Єпархією УАПЦеркви Єпископ Володимир, пом. настоятеля церкви Св. Володимира в Сан Паульо о. М. Мілусь, Управа і Сестрицтво тієї парафії та молодь, яка обдарувала Митрополита в'язанками квітів.

Завітав Вл. Митрополит до Сан Паульо несподівано, по-дорозі до Енкарнасіон у Параґраю, де 19-21 листопада мали відбутися небуденні для тієї країни урочистості, пов'язані з відкриттям пам'ятника Т. Шевченкові й посвяченням новозбудованої української православної церкви Св. Юрія. Довга і важка дорога з Ню Арку до Бразилії змусила Владику затриматись на кілька днів відпочинку в Сан Паульо. Ці дні Владика Мстислав використав передусім для віправи в неділю 14 листопада Служби Божої та для зустрічей і розмов з нашими людьми.

Тріба згадати, що парафія Св. Володимира в Сан Паульо відзначує в цьому році 25-ліття існування. Зорганізували її побожні українські люди, що приїхали до Бразилії після Другої світової війни, в основному з Полтавщини, Київщини й Волині. Дуже гарну в українському архітектурному стилії церкву, збудовану скоро після поселення в Сан Паульо, вщерть заповнили люди у неділю 15 листопада. Крім парафіян прибули люди ііі з далеких околиць, а кілька із сусідньої провінції Парана.

Владиці Митрополитові сослужили Єпископ Володимир і о. М. Мілусь, а прислугували хлопчики, яких Митрополит похвалив за те, що розмовляли гарною українською мовою. Оздобив соборну архиєрейську Св. Літургію спів парафуяльного хору під орудою Ольги Коноваленкоо і Дм. Марковського. В своєму слові до вірних Владика Митрополит розповів про постійний розвиток нашої Церкви поза Україною та про зростаючі все переслідуванння людей за релігійні переконанняи в Україні. Кличучи людей до дальшої офірної праці на ниві Рідної Церкви, Владика Мстислав закінчив свою проповідь такими словами:

,,Пам'ятаймо постійко, що Боже Провидіння, яке обдарувамо нас вольною волею і добробутом, поклало водночас на наші плечі почесний обов'язок бути на чужині безперебійно творчими у Винограднику нашої рідної Церкви - Матері. На місце зруйнованих і сплюн-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Я. Горицвіт

НА МОГИЛІ о. АГАПІЯ ГОНЧАРЕНКА

У 100-річчя українського поселення в Америці

(1)

Слова із „Заповіту" Шевченка самі собою зринули в моїй пам'яті коли я, зупинившись на краю високої стрімкоспадної гори, задивився в залитий сонцем простір: „Як умру, то поховайте..."

Повільно проплившн над лябіринтом дещо нижчих Гейвардських гір та горбів, мій зір досягнув блакитної смужки Сан Франсіської Затоки, що тіль-тіль просвічувалась крізь ранковий туман погожого каліфорнійського дня. Блакить затоки майже зливалась з блакиттю неба, творячи враження безмежности і фантастичности. Особливо казковою була картина Сан Матеївського Мосту. Його протилежний кінець, як і весь протилежний берег затоки, ще ховався в тумані. Тому здавалося, що міст здіймався просто в синє вересневе небо і, поступово розтоплюючись, зникав у ньому.

Весь краєвид здавався скорше міражем ніж дійсністю...

Зачарований красою баченого, я зрозумів, чому о. Агапій обрав саме ці гори-кручі, — з тією дніпроподібною стяжкою затоки, — місцем останніх років свого земного життя, молінь і праці, як також місцем свого вічного спочинку.

В глибині свого серця я не мав найменшого сумніву, що слова „Заповіту", у великій мірі спричинилися до цього вибору. А що ті слова були надовічно викарбовані в душі о. Агапія, як і в переважної більшости з нас, для мене було самозрозумілим. Адже він був сучасником Великого Кобзаря, зустрічав його особисто, читав його твори, поділяв його волелюбні ідеї і сам за них боровся і зазнавав Тарасові подібних гонінь. Смерть Поета він відчув, як невідшкодовану всенародну і особисту втрату, — втрату борця прометеївської сили за ідеали визволення України і всіх поневолених...

Непомітно мої думки полинули до місць, де доводилось жити і працювати о. Агапієві: до Києва і Афін, до Істамбулу й Лондону, Ню Йорку й Сан Франсіско, на Аляску й знову до Сан Франсіско. І на останку сюди, — до Гейварду. І так багато спільного і навіть тотожнього було між ним, — першим політичним емігрантом, що прибув до берегів цієї країни волі 111 років тому, і тисячами нових політичних емігрантів, що пішли його шляхами. Багато кривд і горя, дома й на чужині, зазнав за 84 роки свого життя о. Агапій Гончаренко. Одначе він ні на хвилину не втрачав віри в неминучість прийдешнього визволення України..

...„Благословен Бог наш завжди, нині'"...

врочисто і з глибоким зворушенням виголосив початкові слова молебню протоєрей Іван Гончарів.

...„Амінь"... з молитовним натхненням відповів хор під диригуванням п. Миколи Сороки...

Хтось тихенько торкнувся мого плеча і запросив приєднатися до хору. З царства мрій і спогадів я повертався до земної дійсности. Але довколишня дійсність була не менше фантастичною, ніж спогади-мрії.

Адже відоки існують ці, ще майже незаймані, Гейвардські гори, вони не бачили подібної врочисто-зосередженої святкової громади і не чули таких щирих молитов незрозумілою в цих краях мовою. Це зібралась група людей-патріотів, — вірних Української Православної Церкви, — з Сан Франсіско і околиць, з протоієреєм Іваном Гончаровим на чолі, щоб довершити чину посвячення новозбудованих ними могил, хрестів і огорожі на місці, де лежать тлінні останки о. Агапія і його дружини Альвіни та відслужити врочисті поминальні молебні за спокій їх душ.

Це був святковий день, — День Праці 4-го вересня 1972 року.

Всі учасники цієї історичної події поводилися так, ніби відчували на собі вдячні погляди і присутність душ покійних. А коли о. прот. Іван почав служити чин посвячення над могилами, — ці пустельні гори і всі, що тут зібралися, стали свідками ще однієї, ніколи небаченої тут картини: з-за недалекого нагробка з'явились, ніби дві польові царівни, — дві українські дівчини в барвистих національних строях і в супроводі так само по-козацьки пишно одягненого українського хлопця. То панна Оля Гончарів і панна Таня та Ігор Мартиніян прибули на ці гори, щоб віддати глибокий поклін славному землякові від української молоді. З пишними китицями квітів у руках, вони поволі і врочисто прямували до могил і, ввійшовши до огорожі, з любов'ю і пошаною уквітчали їх під відповідні молитви священика і співи хору...

Власник землі, що включає також ці гори, та його ближча і дальша родина і друзі радо прийняли запрошення і прибули на ці урочистості в кількості 11-ти осіб.

Всі вони були помітно зворушені всім, що тут відбувалося, а частина з них напевно мали почуття внутрішнього задоволення з того, що й вони значною мірою спричинилися до звеличення цього пам'ятного дня. Адже сам господар, Джон Мейнке, з електричною пилкою в руках допомагав звільняти площу від густих доземних віт сосни та кущів, які цілком заслоняли могили і зруйновані вже хрести та огорожу. Кілька з його друзів працювали косою і граблями, вантажили все це на тягарове авто господаря і відвозили на відповідне місце для спалення. А в самий день урочистостей, коли гори ще були вкриті ранковим туманом, вони всі прибули до призначеного місця з портативними столами, стільцями і ослонами та з кошами, щедро виповненими приготованою до споживання городиною, овочами, хлібними і м'ясними виробами та напоями. Все з власного врожаю. Влаштувавши таку несподіванку, вони чекали прибуття гостей.

(Продовження буде)

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

Наукове Засідання

ІСТОРИЧНОЇ СЕКЦІЇ УВАН у США

ДОПОВІДЬ

о. д-ра Семена Гаюка:

„СВ. ФЕОДОСІЙ УГЛИЦЬКИЙ, АРХІЄПИСКОП ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ТА ЙОГО ДОБА".

Засідання відбудеться

в неділю, 5-го грудня 1976 р.

о 2-ій год. 30 хвилин по полудні

в БУДИНКУ АКАДЕМІЇ

206 Вест 100-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

1966-1976

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ І СИМПАТИКІВ

Української Православної Кредитової Кооперативи в Ню Йорку

ЮВІЛЕЙНЕ ЗАПРОШЕННЯ

ВЕЛЬМИШАНОВНІ!

Маємо приємний обов'язок і шану запросити Вас з Родиною взяти участь у відзначенні 10-річчя заснування і творчої діяльности нашої Української Православної Кредитової Федеральної Кооперативи.

Відзначення відбудеться

у неділю, 12-го грудня 1976 р.

по Службі Божій у Церквах, — у ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

(140-142 Друга Авеню)

Початок — о 2-ій годині по полудні

- У програмі Свята: коротка урочиста частина, багата мистецька програма з виступами ансамблю бандуристок з Бавнд Бруку та окремих співаків-солістів.
- По програмі прийняття з частуванням і товариська гутірка.

Вступ — 5.00 дол. від особи.

ДИРЕКЦІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ
КРЕДИТОВОЇ КООПЕРАТИВИ

UKRAINIAN INSTITUTE OF AMERICA, INC.
2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021

НОВІ КАРТИНИ ЛЮБОСЛАВА ГУЦАЛЮКА

Відкриття: СУБОТА, 11 ГРУДНЯ 1976, год. 2-6
Щодня, крім понеділків до 28 грудня 1976 р. від 2-6 год.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ
у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
запрошує на

Доповідь

Д-ра АНАТОЛІЯ БЕДРІЯ

„МІЖНАРОДНЕ ЗНАЧЕННЯ СУЧАСНОГО ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ В УКРАЇНІ"

в суботу, 4-го грудня 1976 р.

в ДОМІ МОЛОДІ
при 4949 Олд Йорк Ровд, Філядельфія, Па.
Початок о год. 5:30 вечора

ЗСА запевняють підтримку незалежности Югославії

Београд. — Секретар торгівлі Елліот Ричардсон, який минулого четверга, 25 листопада прибув сюди на триденні переговори, заявив, що ЗСА ще раз зазначують, що підтримуватимуть незалежність Югославії. Заява Ричардсона наступила тільки тиждень після того, як генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв під час відвідин Београду сказав, що Москва не має жадних агресивних плянів відносно Югославії.

Ричардсон сказав на бєоградському летовищі: „Під час наших сучасних переговорів ми підтвердимо підтримку ЗСА відносно незалежности, невтральности та територіяльної інтегральности Югославії"

КОНФЕРЕНЦІЯ
УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

подає до відома, що

СЬОМІ ЗБОРИ

Конференції Українських Пластових Організацій

— відбудуться —

в днях 4-5-го грудня 1976 року на оселі УНС „Союзівка"

ЗІ ЗВИЧАЙНИМ ПОРЯДКОМ НАРАД І ДИСКУСІЙНОЮ ЛАВОЮ

Реєстрація Делегатів о год. 8-ій рано.

Початок Зборів о год. 10-ій рано

Односторі обов'язкові.

В УКРАЇНІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

— він же не міг знати про секретну точку 5! Але саме згідно з тією точкою його примусили поселитися 20 км. від Львова в посьолку Пустомити.

„Прибув я в Пустомити, де ніколи не був, абсолютно нікого зі знайомих, не говорячи вже про близьких тобі людей, — пише Кандиба до свого московського знайомого. — ... Почуваю себе тут дуже самітним, морально придушеним, все для мене тут чуже і я всім чужий. Я тут якийсь сторонній предмет".

Три тижні він шукав помешкання. Накінець, винайняв кімнатку в старій хатині за 25 рублів на місяць. На другий день після того, як Кандиба знайшов житло, був поставлений на пів року під адміністраційний нагляд. „На мене наложили обмеження, — пише він:

1. Заборонено виїздити за межі посьолка Пустомити, навіть в найближче село, не говорячи про Львів. Цим самим позбавили мене права відвідувати мого одинокого 75-літнього батька, користуватись річкою, озером, ходити в ліс, не говорячи про те, щоб поїхати на море, в гори, і т. д. Цим самим позбавили права ходити в театр (бо в Пустомитах немає), санатарно-курортне лікування і т. д. Одним словом, примушений обмежуватись тільки одними Пустомитами, цебто фактично перебувати на засланні.

2. Заборонено від 9 вечора до 7 ранку виходити з хати, що рівнозначне домашньому арештові.

3. Заборонено відвідувати питне приміщення (шинок).

Але ж я не вживаю алькогольних напитків, не п'ющий і не п'яниця, про що вони добре знають. Це насмішка або глум, сам не знаю, як це назвати.

4. Зобов'язали кожної середи ходити в міліцію на реєстрацію.

І це покищо на 6 місяців, а там зможуть продовжити ще на 6 місяців, включно до вигашення строку судимости, котрий у мене кінчається через 8 літ.

Дальше Іван Кандиба описує свої митарства з влаштуванням на роботу: „Як юрист по професії я звернувся в органи юстиції, але там мені відмовили з такою мотивацією: із-за браку вакантних місць ... Півтора місяця ходжень, тріпотіння нервів і, накінець, 18 травня мене прийняли учнем по ремонті складнопобутової техніки (електро бритви, праски, пральні машини, холодильники). Строк навчання — місяці. Перший місяць платять 60 рублів, другий — 45, а третій 30 рублів, а решту примушений доробляти. Зокрема тяжко мені дається справа з електрикою, котрої не розумію і боюсь її. І тому не знаю який з мене вийде майстер. Все це мене пригноблює, воно мене не цікавить. Таким чином, примушений жити там, де сказали, і працювати там, куди направили. Виходить так, — закінчує Іван Кандиба, — що вирок вичерпаний — вимір покарання відбув, випустили з ув'язнення, але волі не маю. Там жив в зоні радіюсом у 200 метрів, тут обмежений в пересуванні малим посьолком. Там від 10 вечора до 6 ранку не мав права виходити в зону, тут від 9 вечора до 7 ранку не маю права виходити з дому. Там кожної хвилини могли увійти в барак, тут кожної хвилини мають право зайти в квартиру. Там заставляли працювати, тут теж. Там слідкували за кожним кроком, тут теж. Звідти не мав права поїхати до рідних, звідси теж. Там понижували особисту гідність, тут теж і т. д. Виходить, що не вийшов на волю, а переведений із зони суворого режиму знову в зону, теж з режимом'.'

Надія Світлична, здавалося б, могла бути певна, що їй дозволять жити в Києві з її рідними навіть, коли б вона могла познайомитися з секретною частиною урядової постанови: але ж у неї малолітня дитина і, атож, вона попадає в категорію осіб, котрим точка 6 дозволяє оселитись зі своєю сім'єю, де б та сім'я не проживала. Тим не менше Н. Світлична, яка звільнилась в травні, до тепер не дістала права поселитись в Києві. Її примушують виїхати в село, звідки вона родом і де не жила з ранньої молодости.

Ми навели тільки два приклади, — пишеться в Документі ч. 6 ОГС. — грубого порушення права вибору місця проживання і насильного поділу сімей бувших політв'язнів. Але це судьба майже всіх, які відбули покарання по „політичним" статтям і які не просили помилування".

Дальше в Документі ч. 6 ОГС, поруч з іншими, згадується таких бувших українських політв'язнів, яких дискримінують і переслідують після звільнення: . Строката, Л. Лук'яненко, І. Верник, В. Калиниченко, Г. Давиденко, брати Горині, Т. Мельничук, К. Зарицька і Одарка Гусяк.

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого МУЖА, ТАТА, ДІДА, БРАТА, СЕСТРІНКА, КУЗЕНА, ВУЙКА, ШВАГРА І СВАТА

бл. п. Д-ра
БОГДАНА ЛЕВИЦЬКОГО

буде відслужена

Служба Божа

ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

в церкві св. Юра в Ню Йорку
у неділю, 5-го грудня 1976 р.

о год. 4-ій по пол.,
а також були відправлені Служби Божі в ТОРОНТІ, ГАНТЕРІ і рідному селі ДУНАЄВІ.
В цей день просять про молитви за спокій Його Душі —
ДРУЖИНА, ДІТИ І ВНУКИ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої і Незабутньої Сестри, Мами і Бабуні та Піонерки і Довголітньої Голови СУА

сл. п.

ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

відбудеться

Поминальне Богослуження
в неділю, 5-го грудня 1976 р.

о год. 10-ій рано

в монастирі Нового Скиту

в КЕМБРИДЖ, Н. Й.
(Monks of New Skete, Cambridge, N.Y.)

Проситься всіх Членок СУА з цілої округи і всіх інших Приятелів та Знайомих, хто лише міг би, прибути на ці сумні обряди.

Запрошує РОДИНА

В пам'ять померлих

Д-ра МИХАЙЛА ФОСТЯКА і Д-ра ЮРІЯ РЕННЕРА

складаємо 100.00 долярів (сто)
на Фонд будови церкви св. Юра в Ню Йорку.

Родинам Покійних висловлюємо наші найглибші співчуття.

Лідія і Леонтій П. КРУШЕЛЬНИЦЬКІ
з Родиною

В пам'ять Померлої

сл. п. НАДІЇ з ПЕТРИКІВ-ОНИШКЕВИЧ

замість квітів на її могилу зложили на Видавничий Фонд пластового журналу „Юнак":

ВП. Слава і Роман Клюфас	$25.00
Володимир Баранський	20.00
Ред. Іван Кедрин	5.00
Софія і Олександер Негребецькі	25.00
Марія Ржепецька	10.00
І. і М. Пежанські	15.00
Зеновія і Зиновій Онишкевич	25.00
Евгенія Корчинська	10.00
Марія Баранська	10.00
Оксана і Модест Соболти	20.00
Христина і Олег Саміленко	25.00
Роман Рогожа	10.00
Дарія Хухра	10.00
Евстахія і Атанас Мілянич	10.00
Петро Постолюк	20.00

Разом 240.00 дол.

ПЛАСТОВА СТАНИЦЯ в НЮАРКУ, Н. Дж. —
ГУРТОК ПЛАСТПРИЯТУ — запрошують на
ТРАДИЦІЙНІ

КАРНАВАЛОВІ ВЕЧЕРНИЦІ

з Презентацією Дебютанток

ЗАЛЯ НАВАГО МЕНОР, ІРВІНГТОН, Н. Дж. Оркестра „ТЕМПО"

5 лютого 1976 р.

Зголошення дебютанток приймає:
Пані МАРІЯ СВИНТУХ
111 Prospect Place
South Orange, N.J. 07079
Tel.: (201) 763-9388

КОМІТЕТ 200-ЛІТТЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

та

100-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ в АМЕРИЦІ

запрошує на

БЕНКЕТ В ПОШАНУ ПІОНЕРІВ

що відбудеться

в суботу, 4-го грудня 1976 р. о год. 8-ій веч.
в St. Mary's Hall

15 th Street & 2nd Avenue, NEW YORK CITY, N.Y.

Вступ — 15.00 долярів

Голоситись телефонічно до Голови Комітету:
John O. Flis — Tel.: (212) AL 4-2260

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ РЕВОЛЮЦІЙНО-ДЕМОКРАТИЧНИХ ПЕРЕКОНАНЬ в США
запрошує прихильне Громадянство на

ЮВІЛЕЙНУ ЗУСТРІЧ

з нагоди 30-річчя українського революційно-демократичного руху на еміграції (1946-1976).
Зустріч відбудеться

12-го ГРУДНЯ 1976 р. в приміщенні Українського Інституту Америки (2 Схід 79-та вул.) Ню Йорк

У програмі Зустрічі ПАНЕЛЬ на тему:
„Новий ідейно-політичний рух з-підсовєтської української еміграції з перспективи трьох десятиріч".
Учасники панелю: Григорій Костюк, Юрій Лавриненко-Дивнич, Всеволод Голубничий, Павло Маляр, Михайло ВОСКОБІЙНИК і Василь Гришко.

Початок зустрічі о год. 3:30 по полудні.
Після панелю — товариська перекуска і гутірка.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР ГАННИ ЧЕРІНЬ І ІРИНИ ЛАВРІВСЬКОЇ У ТРОЙ

Трой, Н. Й.) — Заходом Гуртка Любителів Мистецтва відбудеться тут, в Українському Домі, 391 Секенд Ст. в суботу 4 грудня, год. 7.30 веч. Авторський вечір відомих письменниць — Ганни Черінь з Чікаґо та Ірини Лаврівської з Боффало. У програмі виступить теж Український Окружний Жіночий Хор під керівництвом мґр Анни Базар. Американське товариство поетів і письменників уможливило цей вечір своєю фінансовою підтримкою.

Український Літературно-Мистецький Клюб
136 2nd Avenue

Ню Йорк. — З Літературно - Мистецькиги Клюбу повідомляють, що тут у приміщенні цього Клюбу, у п'ятницю 3-го грудня о год. 7:30 вечора, із стереоплатівки можна буде почути спів львівського хору „Трембіта". Пояснюватиме — Теодор Юськів.

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР СУА

Нюарк, Н.Дж. — 86-ий Відділ СУА влаштовує тут 5 грудня ц.р. в залі під церквою св. Івана Хрестителя при Сенфорд евеню Різдвяний Базар. В продажу: образи визначних мистців, кераміка, ручно мальовані кулі на ялинку, свічки, святочні картки і книжки, забавки, гачковані шапки, вишивки, домашнє печиво тощо. Години Базару від 8-ї рано до 2-ї по полудні.

РІЗДВЯНИЙ КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

Гемтремк, Міч. — В неділю, 12-го грудня ц. р. о. год. 5-ій по полуднітут в залі Школи Непорочного Зачаття при вулиці Мекдуґен відбудеться заходами Української Вищої Школи Різдвяний Концерт з участю молоді і дітей. Організатори концерту надіються, що українська громада Детройту і околиць піддержить цю ініціятиву управи школи.

Помолімось за наших друзів.

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРҐІЇ

за спокій і вічну радість душ померлих Членів Фонду Катедр Українознавства.

Впреп. о. Петро Огірко, Вельмидостойний Член ФКУ, відслужить тринадцяту заупокійну Святу Літурґію в п"ятницю 10 грудня 1976 року, о год. 8-ій ранком, в УКЦеркві Царя Христа, в Бостоні, Масс., за Бл. П.:

Онуфрія Маньківського	Івана Головатого
Д-ра Дмитра Ткачука	Василя Олійника
Івана А. Пошивайла	Якова Мотуза

Наступне заупокійне Богослуження відслужить о. Огірко 11 лютого 1977 року.

*

Впреп. о. монс. Петро Мельничук, духовний опікун ФКУ і Меценат, відслужить двадцяту заупокійну Святу Літурґію в неділю, 12 грудня 1976 року, о год. 10-ій ранком, в УКЦеркві св. Михаїла, в Балтиморі, Мд., за Бл. П.

проф. Саву Никифоряка	Михайлину Шиманську
Володимира Чубатого	Едварда Поступака
Петра Сливінського	Івана Козака

Наступне заупокійне Богослуження відслупить о. монс. Мельничук 13 лютого 1977 року.

*

Всіх Вп. Членів ФКУ просимо про молитви за покійних наших друзів. Де б Ви не були, помоліться в часі відправ заупокійних Богослужб, щоб поєднатись з нами в поході молитов за тих, що творили добро.

Вічна Пам"ять померлим Членам ФКУ!

Головна Екзекутива
Фонду Катедр Українознавства.

УКРАЇНСЬКИЙ БОСТОН...

(Продовження зі стор 1-ої)

в англійській мові, присвячену 100-річчю українського поселення в ЗСА.

„Український День в Бостон Сіти Гол" відбудеться в п'ятницю, 10-го грудня від год. 9:30 рано до 5-ої по полудні. В програмі: виставка українського народного мистецтва; год. 12:30 по полудні відбудеться офіційна частина з мистецькою програмою, а опісля буде перекуска; показ прозірок про українське мистецтво та культуру і показ писання писанок та вишивання. До участи в офіційній частині запрошені представники з американського політичного та громадського **життя**.

Концерти українських пісень і народних танців відбудуться в неділі 12-го і 19-грудня, початок в год. 4-ій по полудні в Джон Генкок Гл, 180 Берклей вул., Бостон. Участь беруть: танцювальний гурток Осередку СУМА (керівник Іван Бариський), танцювальний ансамбль „Славута" (керівник Володимир Курило), молодший танцювальний гурток Осередку СУМА (кер. Анна Носаль), мандолінова оркестра Осередку СУМА (дириґент інж. Микола Калиніченко), мішаний хор української православної громади св. Андрея (дир. інж. Микола Калиніченко), дівочий ансамбль Осередку СУМА „Галичанки" (дир. Галина Курило). Сольові виступи: Ляриса Діяк і Евген Мороз. Сольовий виступ з бандурою: Оля Пастухів. Фортепіяновий супровід: Мирослав Вінтонів. До танців пригравтиме окрема оркестра.

Виставки. Від 2-го грудня 1976 р. до 20-го січня 1977 р. в Фоґр гол, Вайднер лайбрері, Гарвардський університет, Кембрідж: „Українська іміґрація в ЗСА — документація". Від 2-го грудня 1976 р. до 20-го січня 1977 р. в приміщенні УНІҐУ, Кембрідж, Масс.: „Христос Родився — виставка українських різдвяних карток". Від 2-го грудня до 5 січня 1977 р. в Бостон Ситі Гол: українська ялинка в рямках фестивалю ялинок різних національностей. Від 6-го до 31-го грудня 1976 р. в Бостон Ситі Гол, Бостон, Мас.: виставка експонатів українського народного мистецтва і фотографій. Від 1-го грудня 1976 до 31-го січня 1977 р. в головній бібліотеці Бостон Коледжу, Чеснут Гілс, Мас.: виставка експонатів українського мистецтва і книжок про Україну.

Богослуження. Кожної неділі, год. 8:30 і 10:00 рано св. Літургії в УКЦеркві, 146 Форест Гілс вул., Джемейка Плейн, Масс. Кожної неділі, год. 10:00 рано, св. Літургії в УПЦеркві, 24 Орчард Гілс Роуд, Джемейка Плейн, Мас.

Брошурка. Видано спеціяльну брошурку, яка містить важливіші інформації про Україну і українську іміґрацію в ЗСА, Массачуссетс та Бостоні.

Вступ на всі імпрези (окрім бенкету, який є за попередніми запрошеннями) — наукові доповіді, концерти і виставки — є безплатний. Комітет вірить, що українське громадянство з Бостону, Массачуссетс, Роуд Айленду і Ню Гемпширу візьме громадну участь в усіх імпрезах. Передовсім закликається українську молодь до участи. Імпрези дадуть добру нагоду для американців познайомитися з украінською наукою та культурними надбаннями. Тому, прохається наше громадянство запросити на ці імпрези американців. „Український місяць" в Бостоні дає особливу нагоду задемонструвати українське ім'я!

Український Комітет „Фестиваль Бостонія" (Громадський Комітет 200/100-річчя очолює Орест Щудлюк, а до Комітету входять: Марія Кайко, мґр Роман Федорів, інж. Конрад Гусак (голова Відділу УККА), о. прот. Мирон Пахолок і о. декан Петро Огірко.

Конференцію - симпозіюм „Український Досвід у ЗСА" з рамени Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету координує мґр Едвард Касінець.

Мистецький комітет: Володимир Курило — голова, Іван Бариський, Оля Бариська, Анна Хром'як, інж. Микола Калиніченко, Галина Курило, Анна Носаль, Роман Дашавець.

Виставковий комітет: Марія Турко — голова, Таня Витвицька — співголова, Таня Д'Авініон, Лев Карапетіян, Ольга Федорів, Софія Вінзор, Стефанія Бордун, Наталія Миколаєвич.

Прийняття: Софія Дейвид — голова, Марія Кайко — співголова, Данило Бортник, Василь Мигован, Джордж Фочук, Анна Ґаландзовська, Володимир Гетьманський.

Публічні зв'язки: д-р Анна Чопик — голова, о. прот. Мирон Пахолок, о. декан Петро Огірко, мґр Петро Волощук, мґр Яромир Кіндрачук, Леся Вонс, Юрій Юрчишин, Таня Д'Авініон.

„Бостон Леґасі": Христина Зоммерс — голова, Таня Д'Авініон, д-р Григорій Грабович.

ВОРОЖНЕЧА ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

„Совєтські маневри в північній, центральній і південній Европі відбуваються щораз частіше і на велику скалю"... „А серпень ц. р. Кремль вислав літаконосець „Київ", щоб налякати Европу. Яке значення мала плавба того кружляння „Києва"? На це дає відповідь командувач совєтської фльоти, адмірал С. Г. Горшков. В книзі „Морська потуга держави" він уточнює ролю фльоти в імперіялістичних намірах СССР. Горшков пише: „В 1983 році царський уряд, користаючи з переваги на Чорному морі, анектував Крим без війни, а в 1830 році вимусив оборонне порозуміння з Туреччиною, теж не вживаючи сили. В багатьох випадках можна досягти політичних успіхів через сам показ сили.".

В подібний спосіб кореспондент Гсінгуа наводить докази агресивних намірів СССР в кореспонденції, датованій 5 листопада 76 р., ч. 45. Одним словом китайська преса намагається всіма силами демаскувати совєтські агресивні наміри та перестерігає Західній світ перед їх єхидними намірами.

Владика Мстислав...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

дрованих ворогом наших святинь будуймо церкви на чужині, а на місце знищених українських наукових і культурних установ творімо тут нові. Не марнуймо ні дня, ні тієї години та поповнюймо обкрадену Москвою українську скарбницю новими духовними і культурними цінностями. Пам'ятаймо, що саме на таку нашу працю у вільному світі чекає поневолена і з усього обкрадена Україна".

По полудні парафіяльне сестрицтво гостило Владик і зібраних щедрим обідом. І тут Владика промовив до зібраних та відповідав на чисельнні запити з усіх ділянок нашого національного життя поза межами Батьківщини. У вівторок 16 листопада Митрополит Мстислав і Єпископ Володимир відлетіли до столиці Параґваю Асунсіону, де на них чекає велика українська громада з усіх країн Південної Америки і зворушливі зустрічі в новозбудованій церкві та коло пам'ятника найбільшого страдника нашої нації — Тараса Шевченка.

Молоді артисти...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

де вже четвертий рік студіює музику і є учнем відомої піяністки Лоррі Глейз. Минулого місяця він був одним із трьох молодих талантів, яких радієва станція WBIA в Ню Йорку відзначила спеціяльним виступом в рамках програми „про талановитих дітей".

Андрій Богачевський

Н. Чума відома українській публіці із виступів в постановках Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, особливо в ролях Мавки в „Лісовій пісні" і Марусі в „Ой, не ходи Грицю". Н. Чума закінчила нюйоркський Гантер коледж з відзначенням, одержавши ступінь бакалавра в ділянці театрального мистецтва. Вона має за собою ряд виступів на американській сцені в кількох постановках „Офф Бродвей", за які одержала позитивні рецензії.

Я. Штинь, член відомої родини „співаючих сестер" Штинь, виступала в головних ролях в цілому ряді постановках Янґставнського університету, здобула ряд нагород у вокальних контестах стейтів Індіяна, Ілліной і Мічіґен, а під цю пору виконує головну ролю в постановці Дейвіса „Тортури Осберта". Крім співу студіює фортепіян у проф. Романа Рудницького.

Комітет Музичного Матіне очолює п-і Розалія Полчій, а головою 72-го Відділу СУА, який його влаштовує є п-і Марія Лисогір.

У Детройті започатковано будову Українського Культурного Центру

Вже від довшого часу українська зорганізована громада Великого Детройту відчуває брак відповідного приміщення, що стало б центром активної діяльности багатьох місцевих організацій. Дотеперішні приміщення не відповідають сучасним вимогам та у великій мірі гальмують розвиток українських організацій. Потреба відповідного приміщення стала ще більш пекучою з хвилиною масового переселення українських родин на периферії великого міста, де на сьогодні розбудовуються нові парохії, що обслуговують вбільшості молодих людей.

Брак відповідного приміщення відчуває особливо українська молодь, яка, не маючи змоги гуртуватись в своєму середовищі, відчужується від української громади та розпливається серед чужого оточення.

Під цим оглядом наша українська громада залишилась позаду в порівнянні з іншими національними групами Детройту, які порозбудовували свої культурні осередки, не згадуючи вже про інші українські осередки Америки й Канади, що розпоряджають модерними домами й приміщеннями.

Старша, заробітчанська еміграція, що ставила перші кроки на американській землі серед невідрадних обставин, залишила по собі церкви й народні доми. Зате наша політична еміграція, що причалила до берегів цієї країни по закінченні Другої світової війни та знайшлась в більш сприятливих обставинах, не спромоглась ще досі створити для себе й своїх дітей приміщень, що відповідали б вимогам часу.

Протягом довшого часу було декілька спроб з боку різних осіб та середовищ збудити українську громаду до чину. Та, на жаль, всі ці спроби не увінчались успіхом. Збуджений ентузіязм, неначе солом'яний вогонь, скоро погасав.

Перші конкретні кроки в тому напрямку поробив Український Національний Клюб „Орлик", зачартерована корпорація, яка, завдяки жертвенним індивідуальним вкладам, закупила площу під будову нового будинку в місті Воррені, в центрі українського поселення, у сусідстві української католицької парохії св. Йосафата. Але й тут прийшлось витратити повних десять років на поборювання несприятливих економічних обставин та на різні спроби притягнути до діла цілу українську громаду, що не принесло успіху.

Щойно Загальні Збори УНК „Орлик", в квітні ц. р., згідно з постановою Комісії Громадської Дії при Відділі УККА Півд.-Східн. Міч., уповноважнили новообрану Управу відновити заходи в справі будови Українського Культурного Центру, який служив би потребам цілої української громади, а в першій мірі задовольняв би потреби нашої молоді, яку, таким чином, можна було б задержати при українській спільноті, сповільнюючи процес асиміляції.

Новообрана Управа, не гаючи часу, приступила до діла. Відбуто ряд сходин з індивідуальними удільовцями та установами, де розглянено різні можливості для реалізації задуманого пляну. Остаточно скликано Надзвичайні Загальні Збори УНК „Орлик", на яких винесено рішення приступити до будови. Вибрано Тимчасовий Будівельний комітет з 16-ти осіб, у склад якого ввійшло велике число тут роджених вже професіоналістів, а який очолив голова Відділу УККА, Півд.-Східн. Міч., інж. Богдан Федорак. Склад Комітету ступнево поширюватиметься, відповідно до прибування нових членів.

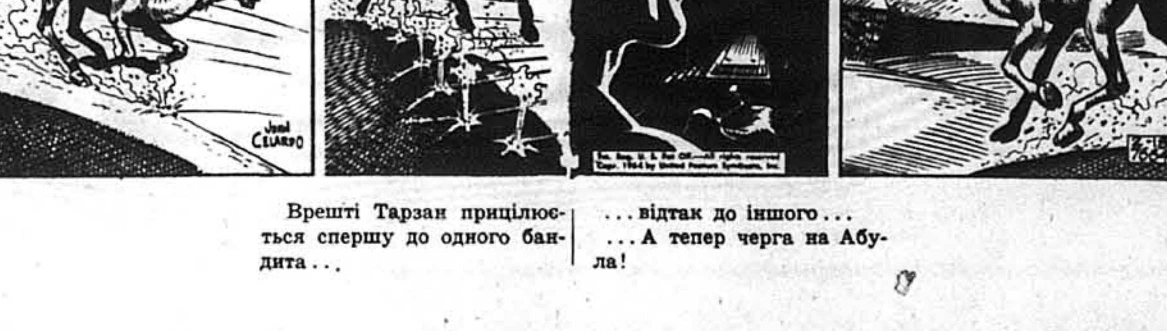
В короткому часі Будівельний комітет уконституувався та почав розгортати роботу. Створено Комісії: Будівельну — голова І. Ровенчук; Інформативну — голова В. Тустанівський; Фінансову — голова Е. Репета. Обов'язки правного дорадника перебрав на себе адвокат Денис Груник, а Контрольну комісію очолив А. Кульчицький.

Будівельний комітет старається напротязі шести місяців зібрати суму 150,000.00 дол. закладового капіталу, який уможливив би розпочати будову Українського Культурного Центру. В залежності від того, який буде відгук і наставлення громади до будови Українського Культурного Центру, такий буде й розмір нового будинку.

Треба сподіватись, що будова Українського Культурного центру Великого Детройту знайде прихильне наставлення широких кіл української громади, яка, йдучи слідами жертвенних ініціяторів, своїми щедрими пожертвами причиниться до зреалізування задуманого пляну, щоб в цей спосіб виказати свою національну вартість перед іншими національними групами нашого міста, як рівнож стати поруч з іншими українськими громадами ЗСА і Канади.

В. Т.

ТАРЗАН, Ч. 7664. Смерть Абула

Врешті Тарзан прицілюється спершу до одного бандита . . .

. . . відтак до іншого . . .
. . . А тепер черга на Абула!